

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 444/2021
30.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће за трговину и услуге Кан 3 ДОО из Великих Црљена, ул. Жикице Јовановића Шпанца бр.13, кога заступа пуномоћник Никола Грчић, адвокат у ..., против туженог Комерцијална банка АД Београд, ул. Светог Саве бр. 16, кога заступа пуномоћник Березлев Иван, адвокат у ..., ради утврђења, вредност спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 198/20 од 21.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 30. августа 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 198/20 од 21.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12Пж 198/20 од 21.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 2П 2280/2019 од 23.10.2019. године у ставу I изреке утврђено је да је ништава одредба члана 5. тачка I Уговора о кредиту бр. ...-...-... од 17.07.2017. године, који је закључен између тужиоца и туженог. У ставу II изреке обавезана је тужена банка да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 12Пж 198/20 од 21.04.2021. године, у ставу I изреке одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда Привредног суда у Београду. У ставу II изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе.

-2-

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаног 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати накнаду, или трошкове за обраду захтева за кредит кредита није ништава уколико је понуда банке садржала о томе јасне и недвосмислене податке. Трошкове и накнаде које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани уговором о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити јасно и недвосмислено наведени у понуди банке. У ситуацији када тужени није поступио на описани начин и није тужиоцу доставио понуду која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореним таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20), и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је тужбу поднео дана 19.04.2019. године. Вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона даље је прописано да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

-3-

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, применом одредбом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић